

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 3104/04
29.03.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Милене Саватић, председника већа, Јелене Ивановић и Наде Кљајевић, чланова већа, са саветником Вукицом Латиновић, као записничарем, у управном спору по тужби АА, коју заступа АБ адвокат и тужиље малолетне ББ, коју заступа законски заступник мајка БА, против решења Министарства урбанизма и грађевина Републике Србије, Београд, Колубарски округ у Ваљеву 360 бр. 351-00016/2004-02 од 20.2.2004. године, уз учешће заинтересованог лица ЈП "Дирекција за урбанизам, грађевинско земљиште, путеве и изградњу Ваљево" из Ваљева, у предмету инспекцијске мере, у нејавној седници већа одржаној дана 29.3.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба тужиље Биљане Јовановић СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства урбанизма и грађевина РС Београд, Колубарски округ у Ваљеву 360 бр. 351-00016/2004-02 од 20.2.2004. године.

Тужба тужиље Бојане Јовановић СЕ ОДБАЦУЈЕ.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је као неоснована жалба тужиље АА изјављена 16.8.2002. године на закључак Општинске управе Ваљево, Одељења за урбанизам и имовинско-правне послове бр. 351-111/01-03 од 13.8.2002. године, којим је одбачена као неблаговремена жалба на решење истог органа број 351-111/01-03 од 18.4.2002. године, којим је тужиљи АА наложено уклањање привременог монтажног пословног објекта.

У тужби којом оспоравају законитост оспореног решења, тужиље наводе да је погрешно првостепени орган када је жалбу тужиље сматрао неблаговременом, јер тужиљи АА није на законит начин достављено решење од 18.4.2002. године. Достава овог решења је покушана на адреси аа, када је наводно затечен свекар тужиље, али она живи у посебном породичном домаћинству на адреси вв. Никаква обавештења код свекра или на њеној адреси нису остављена тако да управни органи нису могли да сматрају да је дан уручења решења од 18.4.2002. године, 31.5.2002. године већ 9.8.2002. године када је тужиља АА лично ово решење примила у службеним просторијама управног органа. Предложиле су да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао при разлозима датим у оспореном решењу и предложио да суд тужбу као неосновану одбије.

Заинтересованом лицу Јавном предузећу "Дирекција за урбанизам, грађевинско земљиште, путеви и изградњу Ваљево" из Ваљева суд је доставио на одговор тужбу, али ово лице није изјавило одговор.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу као и целокупних списа предмета ове управне ствари, а на основу члана 39. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр. 46/96), Врховни суд Србије је нашао:

Тужба тужиље Биљане је основана, а тужба малолетне Бојане је недозвољена.

Из списка ове управне ствари произлази да је тужиљи Биљани достава решења од 18.4.2002. године, којим је наложено уклањање монтажног објекта, покушана на адреси аа, и да је констатовано да отац одбија пријем, а да ће јој пренети поруку да дође у Општину на шалтер 20 и прими решење 24.4.2002. године, уз констатацију да тужиља није долазила. Затим је на истој адреси покушана достава поштом 31.5.2002. године, када тужиља није затечена на месту доставе, а остављено је обавештење да може подићи пошиљку у пошти.

Тужиља у тужби наводи да је њена адреса бб, а не аа, а она у управном поступку није пријавила своју адресу на броју аа, да би јој писмена у личној достави била достављана на овој адреси нити има доказа у списима да је на тој адреси на броју аа, било која достава стварно извршена. Сигурно је само да је тужиљин свекар ВВ као своју адресу приликом саслушања пред надлежним органом у овој управној ствари, пријавио улицу аа, а за тужиљиног покојног супруга у правним пословима које је закључивао као и у дозволама издатим од стране надлежних органа као адреса стана наведена је аа, али и вв.

Имајући у виду наведено као и чињеницу да на поуздан начин од стране првостепеног органа није утврђена тачна адреса тужиље, а наводима тужбе се доводи у сумњу да је она адреса на коју је достава

покушана тачна, Врховни суд Србије је нашао да је погрешно тужени орган приликом доношења оспореног решења када је без утврђења тачне адресе тужиље сматрао да је достава законито извршена.

У поновном поступку неопходно је утврдити тачну адресу тужиље и тек након тога може да се оцени да ли је достава извршена у смислу члана 77. ЗУП-а, а у вези са тим проценити и да ли је затечено лице (отац по белешци на повратници, свекар по наводима тужбе) припадало кругу лица из члана 77. став 2. ЗУП-а код кога је достављач могао да остави обавештење да тужиља у одређени дан и час буде у свом стану или на радном месту ради пријема писмена. Решење туженог органа садржи нејасне разлоге у погледу својства овог лица, јер наводи да је то “отац односно свекар” и чак сматра да се ради о одраслом члану домаћинства, а да за то у списима уопште нема доказа. Приликом доношења другостепеног решења повређен је закон на штету тужиље Биљане па је Врховни суд Србије применом члана 38. став 2. а у вези члана 41. став 2. ЗУС-а тужбу уважио и одлучио као у диспозитиву пресуде под ставом 1. при чему су примедбе суда обавезне за тужени орган по члану 61. Закона о управним споровима (“Службени лист СРЈ” бр. 46/96).

Како малолетна тужиља Бојана није учествовала у управном поступку за уклањање објекта, а ни улагала жалбу на решење од 18.4.2002. године, њена тужба није дозвољена па је Врховни суд Србије одбацио применом члана 28. став 1. тачка 3. у вези члана 12. ЗУС-а и одлучио као у диспозитиву пресуде под ставом 2.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 29.3.2006. године, У. 3104/04

Записничар, Председник већа-судија,

Вукица Латинковић, с.р. Милена Саватић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СТ